

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/90/2020
Identifikačné číslo spisu: 4115220107
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4115220107.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banky Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, proti žalovanej A. I., bývajúcej v Y., o zaplatenie sumy 2.014,16 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/358/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. januára 2019 sp. zn. 5Co/2/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 16. januára 2019 sp. zn. 5Co/2/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra rozsudkom z 12. júla 2017 č. k. 19C/358/2015-86 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 2.014,16 eur, úroky vo výške 236,10 eur, úroky z omeškania vo výške 4,43 eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.014,16 eur od 24. apríla 2015 do 5. mája 2015, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.014,16 eur od 6. mája 2015 do zaplatenia, ako aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 236,10 eur od 24. apríla 2015 do zaplatenia. Uvedenú sumu jej súd umožnil splácať v splátkach po 300 eur mesačne, splatnými do 15.-teho dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, pod stratou výhody splátok. Druhým výrokom konanie v časti o zaplatenie 14,9 % úroku zo sumy 4.000 eur za obdobie od 6. mája 2015 do zaplatenia, ako aj v časti úroku z omeškania vo výške 5 % zo sumy 4.000 eur za obdobie od 6. mája 2015 do zaplatenia zastavil v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby. Tretím výrokom zvyšok žaloby zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním zistil, že 27. mája 2013 uzatvorili žalobkyňa so žalovanou Úverovú zmluvu č. 50997 (spotrebiteľský úver), na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanej úver vo výške 8.000 eur. Úrok bol dojednaný vo výške 14,9 %, RPMN vo výške 16,76 %, priemerná RPMN vo výške 11,89 %, poplatok za správu úverového účtu bol 1,99 eur mesačne, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 4,71 eur mesačne, výška splátky bola 190,20 eur mesačne a počet splátok 60, splatných 18.-ty deň v mesiaci, počnúc prvou splátkou dňa 18. júna 2013 a poslednou splátkou dňa 18. mája 2018. Žalovaná úver nesplácala riadne a včas, pričom do zosplatenia úveru, teda do 23. apríla 2015 zaplatila na istine žalobkyňi sumu 1.985,84 eur a 5. mája 2015 sumu 4.000 eur. Od poskytnutia úveru do zosplatenia boli na úverový účet žalovanej pripísané platby vo výške 3.920,83

eur, z ktorej sumy si žalobkyňa započítala na istinu sumu 1.985,84 eur, na úroky sumu 1.789,42 eur, na poistenie sumu 51,26 eur, na poplatky za upomienky sumu 76,29 eur a na úroky z omeškania sumu 18,02 eur. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú žalobu v časti uplatnených dojednaných úrokov po zosplatnení úveru, pretože žalobkyňa v dôsledku porušenia zmluvných povinností zo strany žalovanej pristúpila k zosplatneniu dlhu, čím žalovaná stratila výhodu plniť dlh v splátkach a celý dlh sa stal splatným k 23. aprílu 2015. Uvedené má za následok, že žalobkyňa má nárok na zmluvný úrok z úveru, teda zo sumy vyčerpaných prostriedkov len do dňa zosplatnenia dlhu a následne môže požadovať už len sankcie spojené s omeškaním dlžníka, t. j. úroky z omeškania. Zmluvné dojednania, ktoré sa od takejto úpravy odchyľujú v neprospech spotrebiteľa predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. V tomto smere súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/190/2014 z 30. júna 2015, v zmysle ktorého cit.: „Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku.“, pričom poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 143/1998 z 25. októbra 2013. Uviedol, že považoval žalobu žalobkyne za dôvodne podanú v časti sumy 2.014,16 eur, úrokov vo výške 236,10 eur, úrokov z omeškania vo výške 4,43 eur, ako aj úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.014,16 eur od 24. apríla 2015 do 5. mája 2015, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.014,16 eur od 6. mája 2015 do zaplatenia, ako aj úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 236,10 eur od 24. apríla 2015 do zaplatenia, a v tejto časti žalobe vyhovel. Poukázal na majetkové pomery žalovanej, ktorá dosahuje príjem 860 eur v čistom, býva u rodičov, ktorým prispieva na bývanie sumou 100 eur mesačne, za telefón platí 50 eur, Slovenským elektrárňam spláca bezúročnú pôžičku vo výške 90 eur, v júni 2017 v rámci exekúcie splatila spoločnosti AB 2 B.V. sumu 1.287,99 eur, príslušenstvo a trovy exekúcie a nevlastní žiaden hnutel'ny, ani nehnuteľný majetok, umožnil žalovanej splácať vyššie uvedenú sumu v splátkach po 300 eur mesačne, splatných do 15.-teho dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, pod stratou výhody splátok s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie. Žalobkyni priznal súd aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 1, 2 OZ a s poukazom na Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru, kedy sa žalovaná dostala s plnením do omeškania.

2. Proti uvedenému rozhodnutiu vo vzťahu k zamietajúcej časti (týkajúceho sa zmluvného úroku) a výroku o náhrade trov konania podala žalobkyňa odvolanie. Krajský súd v Nitre (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. januára 2019 sp. zn. 5Co/2/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a výroku o náhrade trov konania potvrdil a žalovanej voči žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd na margo vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že zmluvný úrok je plnenie, ktoré má akcesorickú povahu a je spojený s istinou úveru, od ktorej závisí aj samotný zmluvný úrok. Zmluvný úrok je vlastne odmena veriteľa za poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi. Ak teda veriteľ poskytne dlžníkovi úver, má nárok na vrátenie poskytnutej sumy úveru ako aj právo na zmluvné úroky, ak sa tak s dlžníkom dohodli, a to v dohodnutej výške. Úrok z omeškania je však odlišným právnym inštitútom oproti úroku z úveru a je definovaný v ustanovení § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok Z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“ Konštatoval, že jednorazovým zosplatnením úveru zo strany dodávateľa vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navýšenú o úroky ku dňu zosplatnenia a ak sa potom (po zosplatnení) spotrebiteľ omešká s plnením, má dodávateľ (veriteľ) nárok len na úroky z omeškania zo sumy uvedenej v zosplatnení. Ďalej poznamenal, že ak by došlo k dohode medzi dodávateľom (veriteľom) a spotrebiteľom (dlžníkom) o tom, že spotrebiteľ má popri úrokoch z omeškania platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky z úveru od zosplatnenia až do splatenia úveru, takáto dohoda by spôsobovala značnú nerovnováhu na škodu spotrebiteľa, ktorého postavenie by výrazne zhoršovala a tak by vyvolávala hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany, ktorou spotrebiteľ nesporne je. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k

dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Na tomto výklade sa ustálila aj súdna prax, nič na tom nemení ani citované ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, o ktoré opiera svoje odvolanie žalobkyňa, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Uviedol, že tento výklad považuje za ústavne akceptovateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012). Pokiaľ ide o napadnutý výrok o náhrade trov konania, odvolací súd poukázal na to, že v situácii uplatneného nároku žalobcu tzv. príslušenstvo pohľadávky nezriedka prevyšuje hodnotu istiny. Dôvodil, že nemožno sa pri vyporiadaní trov konania vyhnúť porovnaniu žalobnej žiadosti a priznanej sumy s tým, že neúspešná zložka uplatneného nároku žalobkyne (hoci aj príslušenstvo pohľadávky) je potrebné na účely náhrady trov konania vziať do úvahy. Vzhľadom na uvedené odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok napadnutého rozsudku týkajúci sa náhrady trov konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej ako „dovolateľka“) rozsiahle dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená a to od otázky „či nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení“. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie dovolateľky zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky prípustnosti dovolacieho konania.

6. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c / náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

6.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú uvedené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

7. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania dovolateľky z hľadiska dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to od otázky „či nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení“.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

9. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky.

10. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

11. Najvyšší súd pripomína, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná len otázka, ktorá vykazuje znaky pretrvávajúcej rozdielnosti rozhodovania dovolacích senátov, t. j. existujúca nejednotnosť posudzovania danej otázky. Vyplýva to zreteľne priamo z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, konkrétne z toho, že za relevantnú tu zákon označuje otázku, ktorá „je“ (teda nie „bola“) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že dôležitá je v tomto smere súčasná nejednotnosť rozhodovania dovolacieho súdu (teda nie minulé, už prekonaná a neexistujúca rozdielnosť rozhodovania).

12. Podľa § 432 ods. 1 CSP možno dovolanie, ktoré je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Právny posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim § 432 ods. 2 CSP a v situácii, že dovolanie dovolateľky je v danom prípade procesne prípustné, dovolací súd v zmysle uvedeného pristúpil k právnomu posúdeniu vyššie nastolenej právnej otázky dovolateľky.

14. Dovolací súd v o vzťahu k vymedzenej otázke uvádza a poukazuje na to, že medzičasom rozhodovacia činnosť dovolacieho súdu túto predmetnú otázku riešila a to v rozhodnutiach sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo 16. júna 2020 a sp. zn. 1 Cdo 94/2019 z 18. augusta 2020.

15. Dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 konštatoval, že zosplatnenie úveru je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

16. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

17. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Taktisto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník-spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ.

18. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva

zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

19. Dovolací súd tak v tomto rozhodnutí uzavrel, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

20. V rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 94/2019 dospel dovolací súd k záveru, že úrok z úveru a úrok z omeškania sú dva odlišné inštitúty, ktoré je potrebné dôsledne odlišovať a nemožno ich zamieňať. Po zosplatnení úveru teda z nesplatennej istiny ďalej beží úrok z úveru (ako odmena za poskytnuté finančné prostriedky, ktoré dlžník v dohodnutej dobe nevrátil) až do ich vrátenia a v prípade omeškania dlžníka beží zároveň taktiež úrok z omeškania (ako sankcia za omeškanie s úhradou peňažného záväzku).

21. Vzhľadom na to, že nastolená dovolacia otázka je posudzovaná rozdielne, dovolací súd pristúpil k jej posúdeniu z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

22. Nakoľko však dovolateľkou nastolená právna otázka „či nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení“ už bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 tak, že konštatoval, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, pričom uvedený právny záver prijal dovolací súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 115/2019, sp. zn. 3 Cdo 113/2019 a sp. zn. 8 Cdo 125/2018, tento právny záver berie dovolací súd aj v tomto preskúmanom prípade na zreteľ a prikláňa sa k nemu.

23. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu dovolateľka opodstatnene namietala, že zvolené riešenie odvolacieho súdu v otázke „či nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení“, spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP).

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre Zo 16. januára 2019 sp. zn. 5Co/2/2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.